

KRÁL TEMNOTY

@mesicniduse

Obsah

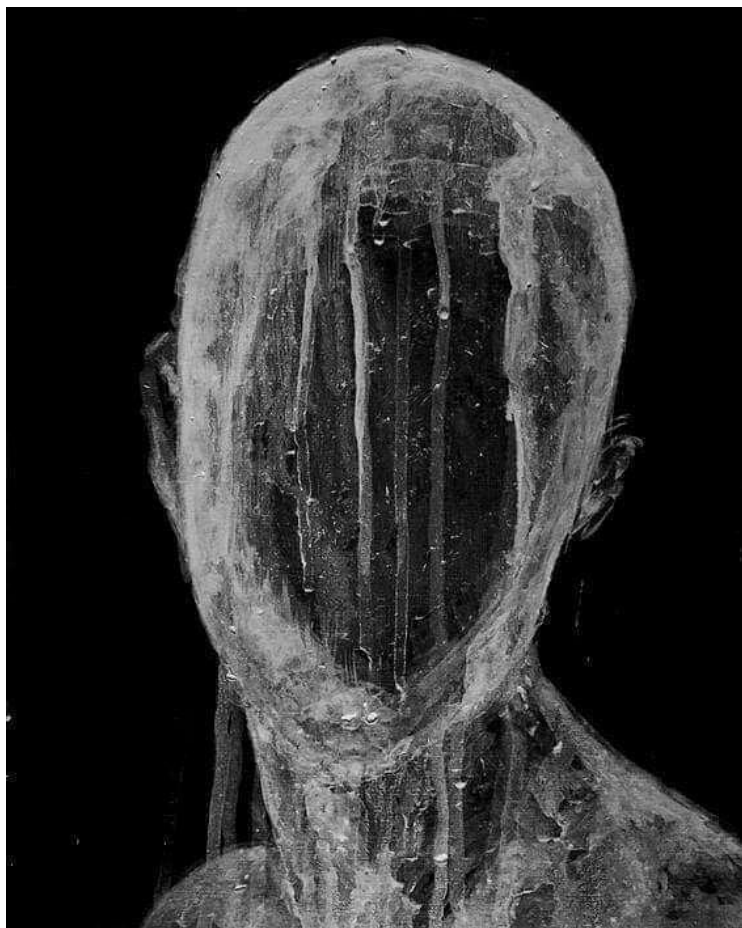
Epitaf	5
Nelze kráčet dál, nelze zpět.....	6
Nultá milá, první sladký doušek a prahne napořád.....	8
První vize	9
Ona jak slunce, já věčné novoluní	11
Ptám se tam, kde končí stromy a začínají hvězdy	12
Zatmění.....	13
Jsem růže	14
První milá, první duše	15
Jsem led	16
Obloha, v mém světě, barvou fialová.....	17
Druhá milá, první polibek	19
Jednou budu tatérem a upírem již	20
Království	21
Třetí milá, první královna	22
Vílí královna	23
Ne dřevěný kůl, jen čepel	24
Odlož ten břit.....	25
Vždyť já se rozpadám	26
Kletba.....	27
Motýlek, šelma, koťátko, zmije	28
Ledová princezna.....	29
Korona	30
Jak moc?	31
Nejsem pilný chovatel	32
Můj drahý přítel, Pekla pán	33
Novoluní ve vaně, krystaly ve mně.....	34
Schůzka	35
Nemrtvý a nesmrtelná.....	36
Láska	37
Jazyk jako salko.....	38
Klid duše	39
Les.....	40
Zdála se mi noční můra	41

Zdál se mi překrásný sen	41
Nejsem pilný žák, sám svůj student však	42
Jsem král temnoty Oldřich III.....	45
Schůzka	46
Duchcovský kolemlevitující, Osecká je naše molo	47
Téže mne utopit	48
Druhá vize.....	49
Vaše veličenstvo, klenot jste sama.....	50
Večerní modlitba	51
My, páni v černé.....	52
Potkal jsem ducha	53
Březový háj	54
Pomáhat a chránit	57
Etatismus	58
Rasismus	59

Epitaf

Nejsem hrdina odvážlivec ani bojovník jsem básník i stratég a jsem
milovník i myslitel jsem vzduch jsem klid nejsem ničí ani svůj nejsem
muž žena nejsem člověk jsem měsíční duše jsem nemrtvý ne anjel aň
ouplněk jsem nov jsem noc jsem vzduch jsem nic

Nemám narození nemám konce nemám čas prostor pozornost ani
soudnost nemám jméno nemám tvář nemám srdce nemám tvar
tělesnou schránku mám měsíční duši mám prázdný cit nemám řev
nemám nic

Nelze kráčet dál, nelze zpět

Po bažínách levituji - jsem mlha -
a stoupám mnohem výše,
- jsem vzduch, jsem kouř - hledat duše klid.

Bříza ve Stínu svou krásou mrhá,
břečťan prsí se mu spíše,
v korunách a v mé koruně skryt.

Pozoruji, zkoumám skromný um,
krášlit vše kol i sebou pod,
sličné nohy, Krušné hory, betonový dům,

hlubších i mělkých břehy vod.
A za ten děkuji stromům!
Směle výším kde, tam vede schod

k červánkům, já však vládnu bouři:
“Mé verše, ať zní, svými hromy vznes,
Čtenářům svou Temnotu shora snes.”

Vězte, smrtelní, že lze láska plát, kouří
pak až v hasne troud
tomu, kdo nechal své srdce pohlaví jasné zout.

Nelze kráčet dál, nelze zpět,
dyž bosé je.

Nultá milá, první sladký doušek a prahne napořád

Veškerý čas a čtrnáctero
veršů za Temnoty poskládám
v cele té jediné z dám,
kde drží mou duši, mé tělo,

tak srdce mé, to prvně tlelo
a tlí jistou slabostí, kdež sám,
já nepolíben tkvím zde, ne tam,
kde jinak sil by svalnatělo.

Tu Noc, nežízniv oné chuti,
já poznal prahnout píti hrudi
- krk sladší - a na své bít pnutí.

Tu vzevřelo mé lásky plání,
mé hrudi dotkla se svou dlaní,
kde ranila tam beze zbraní.

První vize

Nač na duel s moudrostí výlet
vyzítvat ten, kde její pramen,
pramen vlahý, čirý na pohled,
vůlí Amorovo dna nížin veden.

Nenacházím zde hlasu její tón
ponechán onomu večeru,
jen virtuosův myšlenek shon,
sněné vize touhy v šeru.

Sever a východ a blond a brunet.
Jsem Petrarca - neznám ji přicházet
a při poledni dne druhý zřím břesk,
čí paprsky berou zrak i zcizí můj stesk.

Jsem v úsvitu poupě, kvetu v jí blíži,
okvětí zmůže mou srdce mříži,
zně růže vzkvět našeptáváv ji zdání,
že láska má je požehnání.

Jakou slastí ty tváře malované,
co jádra květů růží švihem nože,
ta ledová modř v jej oči plane,
já žáry kanu, plám smrtelní, bože!

A padá, přijata kolébkou,
jež stavěna hrudí,
lehce tisknuta příkrývkou
svá víčka svírá s chutí.

Z nadvýšin letu sněhové holubice
níže line sedmiškále iluminace
oblá, co má i jej i naše osa,
co symbol lásky, dvou labutí pósa.

Ret ke rtu a ke rtu ret,
ovíván blond v brunet se vplet,
tak sladké polibky, tak sladký aň med,
jen spolu na věky všech věků let.

V dáli mračna temná bělavé nebe svírají,
zpod stínu líbáanky závěru věčné volají,
časoprostoru rovina není již rovinná,
z pohádky strast, z roviny trhlina.

Průtrží tnut v koncí dlí sen,
tentokrát skládám lucidní jen.
Ryze sám probuzen ránu
líce sám zbavuji ronů.

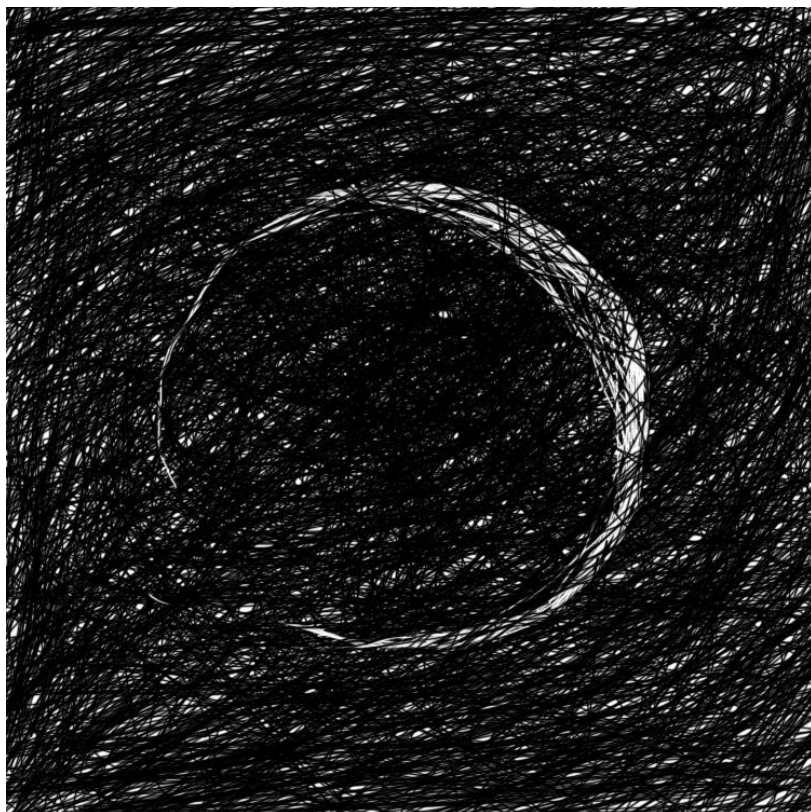
Ona jak slunce, já věčné novoluní

Kdy jasný pozdrav sluneční
onou věnován mne bude
a vlas rozlije své rudé -
časem tímto ona zvěční

a já hřejný této slečny
neustojím zrak, v půdě
zmizím sám i kroky, blude,
jenž v pout' ženeš je k ní.

Nezní jen žalozpěv, i drozd
všího ptactva řeči znalý
pět i tu opěvovat líc jej všejasnou,

- od bílých skal po černý hvozd,
tak smyslu tam, kde dlí zmary -
jež ohně, ve Stín žalíc tu mou, nehasnou.

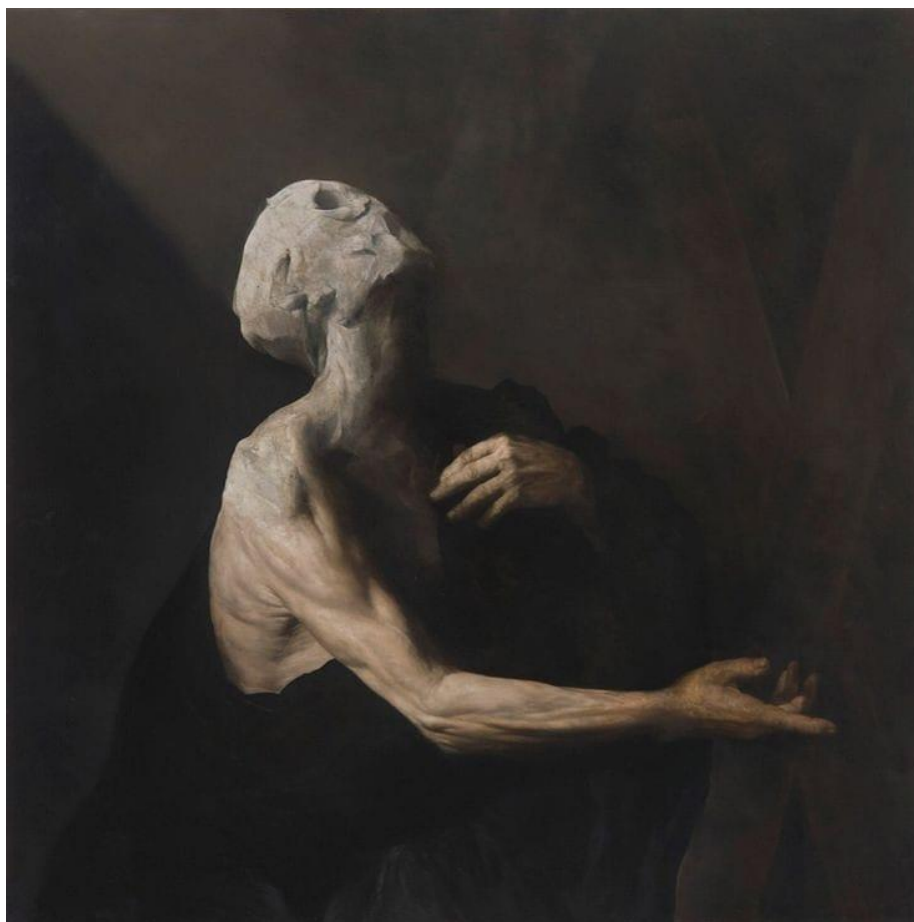
Ptám se tam, kde končí stromy a začínají hvězdy

Jarní radost s úplňkem šestým schůzku
zde a prahořkého zdání počínaje
květ, co půlrok kvet a nyní již nedozraje,
a Stíny mé tak, co tropí ho v ouzku,

mne poztrácí vládě mého srdce vojsku.
Až vzejdu tělesné schránky za okraje,
nad něj vsad'te břečťan se pnoucí, bříz háje
bělokorých, svit i klid a černo blesků.

Svou Smrt pěji a ptám se za vzpomínání,
Mračna, kdo vidíte životem mým bídným,
jsem já, s lukem on či ona nevinná,

vina toho, čemu já se neubrání?
Neúspěchu čelím, vzpomínkám ztraceným,
nebe než odvěti mi, vpije mne hlína.

Zatmění

Je sad, hvozd a ona,
je růže, dub a ona,
je květ, kořen a ona
a květ je ona.

Je pohádka, hrůza a ona,
je sladké, hořké a ona,
je touha, zmar a ona
a touha je ona.

Je anjel, ďábel a ona,
je nebe, Peklo a ona,
je světlá, tmavá a ona
a světlá je ona.

Je den, Noc a ona,
je jasno, déšť a ona,
je slunce, měsíc a ona
a slunce je ona.

Je jas, Stín a ona,
je svit, Tma a ona,
je záře, Temnota a ona
a záře je ona.

Jste vy, já a ona,
ale vy nejste ona.

Jsem růže

Čti, věř,
jsem růžový keř,
lásce vzkvétám,
vadnu smutný
i mám trny,
nebodám,
jen sebe
tak moc, vím,
jak Stín
mnou zebe,
sůl teču, mizu.
Né topol, břízu
zřím, svítí svíce,
jak jej líce,
jež jen hvězdy
sazené hranou
v zástup tisíce stý
mou Tmou,
kreslí v rysy,
které vím je z kdysi.

Stále věř,
tu tvář šer
a srdce nech
se zbarvovat
v krásu svoji,
můj vzdech
bol vát
pod závoji.
A teď
mne ved',
verši,
básní dál,
květ opadal,
slza další,
slza s ním,
já sním, vím,
žhne stále,
stále žhne
až přijde dne
vše skonale.

První milá, první duše

Já prosím ji chybět,
tak ona mi schází,
jak bílá břízu schází,
mramor, mé růže květ.

Jak černá ony rety,
to srdce, krutou duši,
kdysi jak mi sluší
a jí můj závan bledý.

Střetnu ji či je mi v daleku?
Mne nepotká víc - jen Smrt,
krve, slzy, krve déšť, lázeň.

Brodím svou nesplavnou řeku
a ze mne je zmrd?!
Z mé něhy trýzeň.

Jsem led

Kdo šáhne si,
ten spálí se,
já roztaji v živou vodu,
hned zmizí pak
a já zas chlad.

Obloha, v mém světě, barvou fialová

Jen tak si tu teď ležím v noci blazene loži
Jsem odliv mlha novoluní
Mladý novoluní
Vzpomínám co tvoří vlna a tu vůni
Nemůžu být jen tak sám se sebou a nemůžu tolik přemejšlet hosi
A já jsem rad sám
A hrozně moc rad oremejšlim
Kdykoliv zavru oči
Beru to riziko
Jsem intro
Co mám provést a co dělat
Jak to urychlit a nebýt nerad
Dest jeví chlad i klid
Snasi mi polibek
Chci rozlejšvat ty vlasy
Kdykoliv zavru oči
Přestanu existovat
Nechci na nikoho mluvit
Nemluvte
Jsem vzduch jsem nic
Mám svůj svět
Mám ho rad
Moc
Je mi tu moc dobře
Nechci z něj ven
Nechci dovnitř nic
Nic mě nebavi
Potřebuju se ztratit venku
Běh
Letět do přírody
Sám
Nevím, co to je
Jsem naivní
Jsem zase na začátku
Neuznavam krivdu

S tím jsem už přestal počítat
Nelze bejt tak pomalej
Jsem az moc hodnej
Chci starý problémy
Е пича
Си пича
Нэйсэм змрд
未知の死
Čekám na něco co se nestane
Takovou bázeň jsem nikdy neměl
Nezachytil jsem to všechno
K dlaním líc
Jsem nic
Muzu si za to sám
Neměl jsem se spoléhat
A bejt víc já

Druhá milá, první polibek

Co teď?

Vždyť já z ní oči spustím s těží,
těch jejích tisíckrát jsem hoden,
ona ráno vstane i probouzí můj den
a když pod peřinou zas leží,
až tehdy můj mi Soumrak klesá,
pak Temnotou pletu se a té i trůním:
že zde - začal jsem novoluním
býti i prchat před ní v nebesa.
Natolik patří mi,
jak hrubý dává polibek.

Jednou budu tatérem a upírem již

Vy, smrtelní, svěřte mi svá těla,
neštípe má ostrá jehla.

Vy, sličny, otevřte Váš tepen svaz,
já nekoušu, jen piju z Vás.

Mé barvy neblednou - černou barví -
jako tělo, když plýtvá krví.

Království

Po hřbitově levituji, není třeba jeden krok,
černé nebe, oblaka sivý řeže světla tok.
Prázdný náhrobek, jediný, jeví chlad ne kamenný,
ker půdu i permafrost a kolem vše sní z ledu,
co se mi to děje? Netuším, sám říci nedovedu.
Tváře patří Vám, smrtelní, já jen zvedám rameny,
klidná hlava, uctivě nadechnu se – mé plíce
plní krystaly a bezbřehá Noc tak, jako lvíce,
klečí na mých zádech, bílé Stíny, fialové plameny.
A natolik chladný je ten rov a kdo mu trůní?
Chci ho pro sebe. Kouknu, vidím žezlo, novoluní.

Třetí milá, první královna

Elfí sluch, sivé oči
drží kouzlo dní, nocí,
večerů i chladných rán,
kdy svítí mé Tmy chrám.

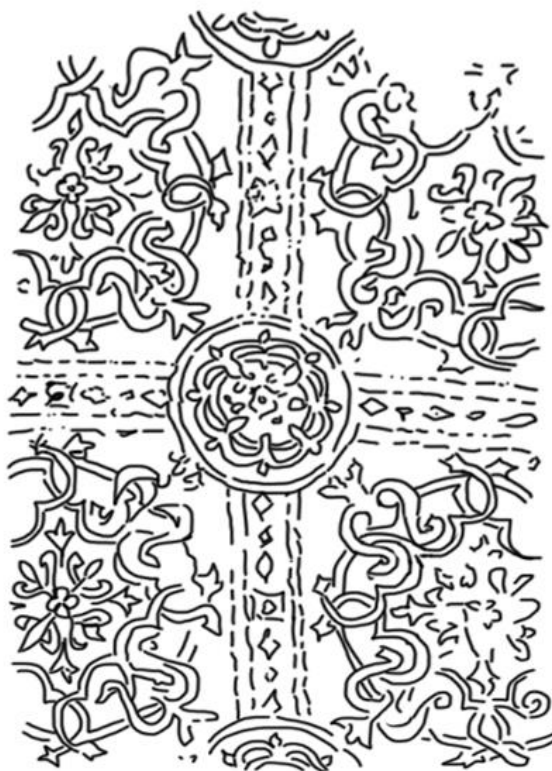
Sivý zrak, elfí sluch
tu mou tvář mění v luh,
nesu herbář svých královen
a mrtvého motýla zároveň.

Venku je chladno,
já nevím co na sebe.
Mám dva životy jak nebe.
Jsem upír, nemůžeš
mi ublížit, když
pláču, připadám si
jako člověk.

Vím, že mi budeš lhát,
vím, že
mi budeš lhát,
budeš lhát.

Vílí královna

Vlahý soumrak, svítání pozdního května
v zámecké zahradě, zahrada Duchcovská,
věnuji své milé vílí královně, obrovská
ta vroucnost mžiku, né tak, že svůj jed má,
čímž mnozí i já kdys i nyní sladce
blázní; jenž v očích má a mluva jak koťě,
v blahých vlasech a vznešené módě;
a celé zlila s ním mé preveliké srdce
prahnoucí lásky. Pak Noc a chlad se
rozšířily mnou, tak jako dnem, když kradu
slunci bič. Pozemský život květ, mu jest
lásky plodem a můj věrný rádce,
můj rozum nechal mne jít, když dal radu:
”Stůj, ač žízníš! Sklízíš, co jeví lest.”

Ne dřevěný kůl, jen čepel

Svírat čepel hled'
mé srdce drobnou pěst.
Nač čeká? Její čest
hradí z ledu zeď
a je jí vše cizí.
A já za zdí jak zvěd,
na své první misi,
to jméno, co je květ,
tak chtěl jsem jí vzít,
i to mládí všech koťat,
tak sladkou krev pít
a na těch retech ztroskotat.
V mé srdce padají čepele,
vločky sněhu; v můj klín popele.

Odlož ten břit

Ted' mne poslouchej, má milá, já povím ti pravdu,
pohledem mne nítíš jako padlá jiskra naftu.

Ted' poslouchám já, má milá, chci znát tvou pohádku,
krev je mi tuší, čím popíšeš prázdno svých řádků.

Prosím, odlož ten břit, má milá,
kolikrát jen jsi mne prolila.

Vždyt' já se rozpadám

Milovník král Noci víle pad,
jak jiná všad,
by lze mohla se jí vyrovnat.

Já sním a bledý, sladkou vílu pít;
sen tento: slít
jej žití, co chaos je, a klid.

V měkký mech lehnu
a jak odvěký sen
či přesuchý peň
se celý rozpadnu,

vykrvácím své cévy,
a víc mám k odevzdání,
jen ať jí úsměvy
se mi klaní.

Kletba

Já netěším se z tvorů,
co jsou lidští,
řežou, pletou mne a spolu
jich duše piští.

Já naslouchám vánky chladu,
kam jít šeptají,
a že mé kroky cení radu,
jsem sám, potaji.

Vládnu kde se Stíny vinou
tiše míst,
tam hyne spol s křovinou
výše list.

Ten, kdo vlil své přivínění
druhým vzlyků,
ať klid nebe s ním není
v okamžiku.

Ti z Vás, jenž tak vedou si
za života,
ať Vzduch, Prach a Ohně rdousí
Vás i Voda.

Vás ať Pekla bije šleha
z plamene
a má Temnota při nechá
odhalené,

a nikdy více nezahalí
Noci plášť
Vaše oči co lhaly,
tváří vší zášť.

Motýlek, šelma, koťátko, zmije

Pod límec motýlek, když na bál,
když nejstinnější čas, nad žíly,
toho já neschopen a vždy se bál
zjizven tam, kde její květy žily,

i na koleni od střepů skel
a pes zakrvácel zápěstí.
Trestem padne ta v dna Pekel
a pod Stín nejisto mne svěsti.

Její síla,
duše bylá,
převyšuje mé zbroje.

Jaká víla,
koťátko je,
jaká zmije.

Ledová princezna

Prázdná Praha. Klid, krystaly v nás
proudí. Pnouti k žádné nedovedu
cit a tahle za Žofínem v sedu,
těž krystaly pálila i zamrazila čas.

Probledlá plet' sněhová, bezbarvý je vlas,
polibek mramorů a oči z ledů,
spí mé srdce v nich. Já celý v ledu,
když střetnul ji večír a nikdy zas.

Její Stín, jak mou Nocí se vine;
cukrovou krev si nepředstavím ani.
Celou vypiju ji, pak vzkřísím větší krásy jiné,

až snosíš se, měsíce v květu Stíne,
za těla schránku - on posvítí mi na ni.
Hrud' prázdná, mé touhy otáčí se za ní.

Korona

Já sám jásam právě zjistiv
tváře lidské číst,
však každou vzala pryč,
či stejné všem dřív
ted', když jako za list,
na kterém psáno nic,
skryla je v masce
a stejné všem dříve,
prázdné, nehřejivé.
Směřem k jaké krasovlásce
vykročit tam, před strážce
té sladké řeči proměnlivé,
sličných srdcí pojivé?
Nose, jako mys, v soli svlaž se.

Jak moc?

chci plakat v jejím klíně a dostávat utišení

budu plakat

se opravdu dotýkám své tváře

si přeješ naučit létat

sladkou krev lze pit

jsem nemrtvý a ona nesmrtelná

Nejsem pilný chovatel

V akváriu holém
šnek zemřel mi,
poté těla schránky kolem
zeleň nová klíčí velmi.

Zda a vůbec pro něj dýchá
a ta semena, kde se vzala,
kým snesena v zem ticha?
Života z akvária nové sálá.

Ve stejném čase za pokojí
a chladu měsíce prosince
svou novou schránku pojí
jeho duše a té já hrozím se.

Můj drahý přítel, Pekla pán

Ve stovce z okna do lesa prázdný plech
a druhý plný, levanduli v hrdla svého
a to na dálnici jsme a v jiných dnech
tak koná. Zda dekadent já, jaký směr jeho?

A to šofcem z povolání je! Lucifer snad?
A dále, on ostré chody rád, rdít ví se
a lépe tak, když Vaše duše neví více
ať ty další věci přeci nechce znát!

A oba vládneme, já Temnotě králem,
on Pekla pán a trůn ho čeká za své činy,
můj z ledu, jeho jiný.

Novoluní ve vaně, krystaly ve mně

Vanuju se
a s pílí studentek
pozoruji kapající kohoutek

Je to jako můj život
můj svět
baví mne to

Kolem to moc nešplouchá
ale časem
se utopím
v té hloubce

Začínám ronit slzy
ta hloubka
se stává
kapičku nebezpečnější

A z koupelny je nebe
chybí tu kyslík
a vzduchem pod sluncem
sedí mé mraky
a já mezi nimi taky

Schůzka

(Ještě jsem student)

Sedíme tváří v tvář
sotva jsem přišel
a má kolena koukají na dveře

Namírím je na šéfa
a cítím bolest

Nohy táhnou opět ke dveřím

Na tváři držím úsměv
a na mysli
mraky trávu verše vječi

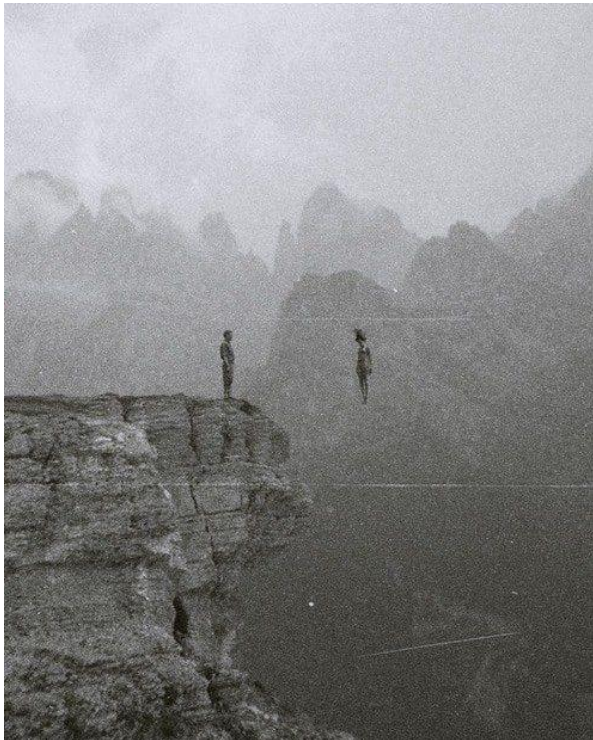
Nemrtvý a nesmrtelná

Ani cifer lidu tolik známo,
abych jen svou sumou vyčíslit měl,
kolikráti již já prošel tunel
Smrti vstříc a ožil další ráno

a zemřel pak a ožil zas, ano,
znovu a zas a znovu stejný chmel
roste v mém sladkém sadu, kdež směl
a kéž smím to, co mi nedopřáno:

Ona. Mých světů, krokem v ně zas,
kde zneuctil by všechen Stín ten jas
její mi blízko, co podzim březnu.

Ona, vždy se sebou závan třeshní,
jež já se nezbavím, víla lesní,
ze svých myšlenek a vůbec ze snů.

Láska

Miluji šero miluji soumrak miluji měsíc miluji hvězdy a nesnáším
slunce miluji noc miluji stín miluji tmu miluji temnotu miluji bolest a
vůbec tu druhou miluji život i miluji umírat miluji plakat miluji chlad
a když mi krade prsty miluji jaro a miluji podzim miluji lesy i miluji
rostlinstvo a ten dým miluji mlhy miluji mraky miluji déšť miluji
vzduch a ten po dešti miluji běh i miluji spánek miluji snít miluji
myslet miluji cítit miluji milovat miluji pomazlení i miluji samotu
miluji svobodu miluji bezvládí a nesnáším chaos miluji klid miluji své
rodiče i miluji kolik jmen miluji zrcadla miluji kudrlinky a z květů
věnce miluji modrý zrak miluji pít sladkou krev a sladší více miluji
vznešené elfky a miluji ženy a nenávidím je

Jazyk jako salko

Srdce bije jako kovář,
má hrud', ta celá se třese,
jako dívčí dech po lese,
když Noc a žádná svatozář.

A zde dívka z hmoty tvář,
ovocný nápoj, co nese,
rád piji kalichu beze,
ač nádoba má svatozář.

Zalily mne zlaté nitě,
její jazyk mému říká,
ach, řeč jiná – miluji tě.

Slovenka v sedle běží,
já ve stihu jen jsem pěší,
když zná můj mráz plamenitě.

Klid duše

Naslouchám řeči potůčích vln
a mou tvář hladí závan vzduchu
otáčejíc ji směrem našich duchů,
kterým hledí stébla i trávy pln

jich svět své šíře i jiných zrn;
který plátnem slunci svého druhu
obřím, jedním tahem zná si duhu,
jež svádí krok co plachých srn.

Koruna krále temnoty

Koruna přírody

Les

Chtěl bych žít v lese
je tu klid a žádní lidé

Jednou
až bezdomovcem sestanu
postavím si hnízdo
vysoko
v korunách stromů

Budu
jíst jejich plody
a kořínky co najdu
pít déšť z jejich dlaní

Je tu klid mech Stín a žádní lidé

- - -

Dnes
tam často mířívám bloudit
a to dlouho po Setmění
protože právě tehdy
mne doprovází jistota
že tam budu
úplně sám

A co bych si
za těchto chvil
nerepoval mlhu
holým větvím stromů

Zdála se mi noční můra

Při kontrole na letišti mi museli vzít všechnu kadeř, v mé tělesné schránce bylo nalezeno tolik nashromážděných krystalů, že kdyby někdo smotal tykev z mých vlasů, jistě by navodila kvalitní stav levitace.

Zdál se mi překrásný sen

S klidem jsem seděl na lavičce v zámecké zahradě, pozoroval okolí, lidi a najednou nám do zad přišla ona a povídá: „Mám tě moc ráda.“ Hned poté mi věnovala svůj zápisník a v něm básničky, které napsala, a já na ni jen koukal s ústy dokořán a beze slov.

Nejsem pilný žák, sám svůj student však

Duben 2019 - má bakalářská práce zadána

7. 4. 2020

Dobrý den,

jak se Vám daří pokračovat s textem bakalářské práce?

Děkuji za zprávu,

Pan dvojitý inženýr, doktor informatiky

7. 4. 2020

Dobrý den,

pracuji na tom, během několika dnů Vám pošlu ukázkou.

Král temnoty

25. 4. 2020

Dobrý den,

uplynulo dalších 18 dnů. Jak jste na tom?

Děkuji za zprávu,

Pan dvojitý inženýr, doktor informatiky

28. 4. 2020

Dobrý den,

nakonec jsem se rozhodl práci odevzdat až příští semestr.

S úctou,

Král temnoty

30. 4. 2020

Dobrý den,

děkuji za zprávu. Potřeboval bych se Vás však ještě zeptat, zda opravdu máte v plánu danou práci dokončovat. (Chápu, že nyní nestíháte, ale potřebuji alespoň nastínit, jaké jsou Vaše plány do budoucna.)

S pozdravem,

Pan dvojitý inženýr, doktor informatiky

18. 6. 2020

Dobrý den,

chápu tento Váš dotaz, protože jsem odevzdání práce nejednou odložil, ale chci Vás ujistit, že bakalářku mám v plánu určitě dokončit.

Děkuji,

Král temnoty

22. 6. 2020

Dobrý den,

dobře, budu s tím počítat. Mohl byste mi alespoň trochu popsat, jak na tom aktuálně jste? Měli bychom si domluvit nějaký plán na dokončení práce, který byste následně měl alespoň rámcově dodržet. (Abychom nemuseli na začátku prosince řešit, zda stihnete práci dokončit.)

S pozdravem

Pan dvojitý inženýr, doktor informatiky

26. 8. 2020

Dobrý den,

s ohledem na to, že máme konec léta, chtěl bych se Vás zeptat, zda se Vám podařilo nějakým způsobem pokročit s řešením bakalářské práce.

S pozdravem

Pan dvojitý inženýr, doktor informatiky

Miluji vyvolávačův žleb, ale nevкроčím v něj, když řeknou mi, že musím

Miluji běh, ale nevyběhnu si pro vyšší duši, když řeknou mi, že musím

Škola jest kotvou mého života
a jeho nejhlubší dno zároveň

Maminko, přestaň
mne patronit

Připravuji se na tu převelikou zkoušku
Připravuji si své výpisky
však ve vlnách list a soli uhýbá
mému peru

Jen zahlédnu jednoho profesora
dostane bradu

Konečně odplouvám
neloučím se
O to jest to hřejnější

Jen nenech se zmást, můj milý
čtenáři, učím se
a studovat budu
celý svůj věk

Jsem král temnoty Oldřich III.

Jsem bezvládí

Nechci souznít nechci vyčnívat
jen chci být své struny chvění
a chci zmizet

Jsem ježíš2020:
“Potřebuju zmizet,
vládnou mimo tuhle zemi”

Říkají mi
že se nechovám jako chlap
jen proto
že mne vidí nosit
mužskou tělesnou schránku
jež na ramínko odložit nevím

Zkusíš na mne šáhnout
jdi pryč

Schůzka

(Již nejsem student)

Sedíme tváří v tvář
sotva jsem přišel
a má kolena koukají na šéfa

Namířím je na dveře
a cítím bolest

Nohy táhnou opět k šéfovi

Na tváři držím úsměv
a na mysli
rozhraní cykly třídy objekty

Duchcovský kolemlevitující, Osecká je naše molo

Zvuky v uch jak mlha znící klid,
ty jeho zas, jen hádám, hněvem duní
a tak pohledy ostré, co do výsluní,
co zrak ve slepé jeden smění svit;

ve svém obličejí nepřestává mít,
aň vrásky, jež ho čelo na mne struní
z meziobočí, jak směle umí.
To pouhé zajímá mne – jeho fit.

A já se zpětně omlouvati, smrtelný,
za své v tebe drzé hledím skeny.
(Snad svou pěst s mou bradou nezamění.)

Třetí proužek já – mé věčné odění,
nesu více běl, méně zase modřeny,
on obut rudě a šat, ten ze Tmy.

Těže mne utopit

Šperk, jenž vílou z milosti mi darován,
když poloučili jsme se naposledy,
jen vzpomínám ty její ladné vzhledy;
leží v jezera spod mnou pochován.

Ted' z téhož břehu obracím se k Vám,
řasy v prstence se točící, pod ledy,
se svou lítostí, kde motýl dvojnásob, tedy
právě jím a Vámi snad, vzorně střežíván.

S jarem s mými rozezní ty její též,
rety prázdné posledního roka půli,
vždy jen květů plné kouře zavanuly

těmi vzdechy - i puch co čpící lež,
jen čtu tvář, ne tu řeč - vonné v nich.
Vně mrzne vše a ve mně kape sních.

Druhá vize

Nemám žezlo, nemám zde korunu, trůn
a sem já přišel jíti, kde lid tvorů
nerozumí klidu poloprázdných lun.

Po spodině levituji, za horizont obzorů
prchá hory tvář a ráno přijde zpět
až Vám slunce barvy své zas slije dolů,

i spodina pak své sedlé Stíny jasnatět,
však mizejí hned, tam vznešená elfka,
jež duch jasný plane i blýská v tento svět,

jako Galadriel sama a natolik je lehká,
jen hluchý krok jej chůze vyzní.
Tu já znal a poznám znovu Nocí dneška,

zda teče čas, já - o žízni sta dní -
nenapil se dodnes a o tolik více
krásky nese a sama tu i všechnu vlastní

a krás jiných haní zástup dlouhý tisíce
jej jas jak slunce novu klid,
i přijde měsíc můj, jen svitnou její líce,

ty, jež můj Stín rády plaší, však s ní bít
temné co, čemu nevládnou? Nepatří
mi ani – bije to srdce a jen z něj chci pít.

Jsem životapijec - rety můj cíl zostří
tam, kde mísí se jak Noc a den
má krev a její, slast tou tíhou vánek zvětrí.

Sladký vzdech vzduch růžoví svým plamenem,
sladký dech, sladká krev, sladká řeč i slyším:
“Můj život tvým a já tvé Temnoty anjelem”

A kým já jsem, bych uhnul těm modrým očím?

Vaše veličenstvo, klenot jste sama

Nekonečný břeh Vaší oázy, kde básníků vzpláváte díla,
jejž růžové páry stoupají k nebesům, když prahnou má mračna;
topí mou žízeň v hrdle a Vy mé vteřiny tak ráda pila
hlty bezednými, jen zbyla z té mé prapustá jáma prašná.

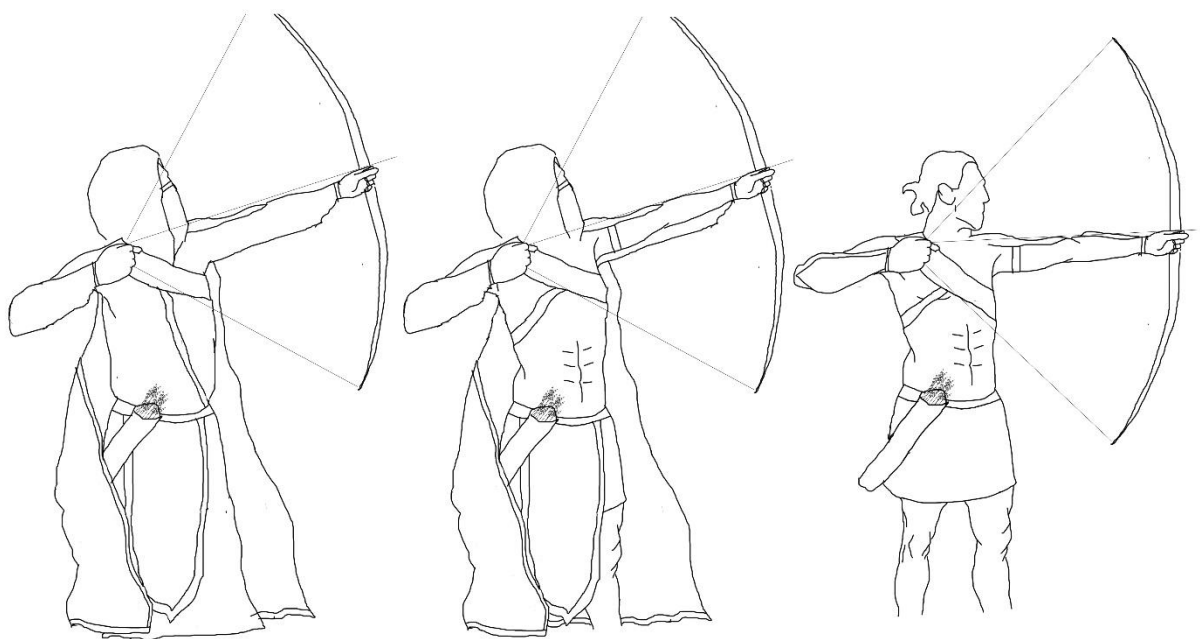
Neznám hlubšího ťapkání, co Vaše, odrazem bezbřehé Noci,
jež holé doteky chodidel svitnou každým hvězdy kmitem co zhas,
za zády je potom necháváte žít pro utišení mých očí,
tak vroucně mapuji všechn Váš krok, však žádná jest schůdná z těch
tras.

Vaše vzdechy vždy vanou kouře jen slastí vonné i květů jiných
marně skrývající v dým tvář Vaši, jež líc tak vyniká v nich,
jako vrcholky Českého středohoří, když pokrývá je sníh,
dálným pohledem z Milešovky v holé stromy dní světelných.

Vaše prameny rudé jak slunce žhnoucí ženou mé slzy ledna
více blíže vzdáleným oceánům, z jež ponebí prchá i
mé slunce k Vám, když odíte Stínů šat a bázeň tak nevzhledná.
Slzy ať nekropí tou pustou jámu, Vaše zahrady však, Váš ráj.

Večerní modlitba

Ó ostrostřelci ve střílnách zořící s dáli nekonečnu blízké, prosím, slyšte mé ticho, tětiny své pněte osou mou tam, kde s květů páry led sestává, a palte s toulců Vašich nesčetných tu šípů smršť s hroty hořlavinou posetých v mé byti s přesností stroje a silou vši a větší, pokud selžu na své trase, jež neschůdná tím směrem jeví zcela se a ty plameny hřejné potom nehaste, ať tančí tanec svůj Smrti s mou měsíční duší pod černým nebem prázdným, kam vzejde sám všečen můj vzdech, dým, popel, prach splynout v klid a bezbřehou Noc, její Stínopády.

My, páni v černé

Jsem král pocitů
všedně pláču
Velmi vysoké desítky dní
jsem ji nespatrił
Teď ji opět vidím
a o tolik více krásu vrší

Ó mocná láska
spas nás

- - -

Velmi nízké stovky dní
jsem ji nestřetnul
a o tolik více ji teď prahnu potkat
abych ji mohl nepozdravit

Potkal jsem ducha

Šel jsem ho obejmout
ale proklouzl mi trupem skrz

Vzal si veškerou naději
s čímž nehodlám dělat nic

Mé rozpuštěné prameny
rozevlál jeho letu van
a Noc mne učesala zas

Březový háj

Mé břízy!
vězíte všude všude kolem mne!
Ach ty Vaše lehké vzdechy
kterým rád rozumím
necht' výší lehnou nad mraky
jako můj žal nežli hněv!

A to jasno ve Vašich hájích
odkud bílá trůní mi!

Šum mého klidu
jak s Vaším ladí!

I v Noci vší Noci slunce vidí v Vás
zásluhou luny
jež pláče jeho hořící zoří
a když dopláká slepne

A inkoust uniká z mého pera k mým prstům, ten zasychá na tváři,
když osuším ji jimi, a slza, kterou nezachytím, rozpíjí mé plné
stránky.

A jiné básně

Pomáhat a chránit

Švestky cinkaj šestky
a jsou lichejší než ony.
Kolikrát jsi slyšel zvony
tvého poklidu či bezpečí,
když ti fízl čelem kráčí?

Etatismus

Smrtelní!
proč si sami chodíte vybírat
toho
kdo bude vládnout
Vaším životem?

Jste otroci?

Když bych prohlásil
že volit nechodím
vypadalo by to
že se nezajímám
Zajímám

Nesouhlasím s tím vším

Nejsem otrok
jsem svoboda

Kéž bych volit nemusel
Volím tedy svého diktátora
a vhazuji ten list
a nechávám na něm zářit
takové to „A“ v kroužku

„Nejvyšší dovršení společnosti spočívá ve spojení pořádku a anarchie.“

— Pierre-Joseph Proudhon

Rasismus

Černochům rostou pěkná svalstva těla

Asiati trůní matematice

Romáci se pyšní svou nadprůměrnou emocionální inteligencí
a bílá